

MESTRE

Els estius són per jugar, banyar-se a la piscina, tirar pedres al riu, caçar sargantanes o córrer amb bicicleta.

Però per al fill del ministre, aquell seria un estiu ben diferent. El seu pare estava tan enfeinat que cada matí l'acompanyava amb cotxe fins a l'entrada del poble.

Allí, el fill del ministre jugava sol i s'entretenia fent de "w", tan sofisticada i amb aires de viatgera: welcome! També li sortia una "E", que li quedava molt elegant. I per fer la "B" agafava aire i s'inflava com una bombolla.

Però el fill del ministre de seguida s'avorria. No li agradava gens estar sol. I el cas és que aquell estiu no ho estaria, perquè havia de començar les seves classes de repàs amb:

UN MESTRE PARTICULAR

Aquelles vacances, el seu pare havia decidit que, perquè no estigués sol i aprofités el temps, li farien classes particulars.

"Com seria el seu mestre?", es preguntava el fill del ministre una mica espantat.

Quan va arribar a l'escola, no hi havia ningú i es va posar a jugar: "W", "E", "B". Quina vergonya quan va entrar el mestre! I és que el fill del ministre era molt tímid. Però el mestre també era un despistat. Havia entrat de cap per avall!

— Welcome!— li va dir el mestre— Ai, perdó, volia dir bon dia. Què vols que fem?— va preguntar.

Però el fill del ministre no va contestar i tampoc no va respondre cap dels exercicis que el mestre li proposava. De fet, va estar tota l'estona callat.

L'endemà, el ministre va tornar a deixar el seu fill a l'entrada del poble. Al mestre li hauria agradat fer el camí junts tot xerrant. Però el seu alumne es va escapar.

El mestre no entenia per què el defugia i no li parlava, i va pensar que potser, com que era el fill d'un ministre, era molt llest i necessitava unes lliçons més complicades i importants.

El mestre va fer un posat de l'antiga Grècia seriós i va deixar anar un dels seus temes preferits: el número "e": "e és igual al sumatori de n igual a 0 fins a l'infinit d'1 dividit pel factorial de n". "Quina meravella, oi?", va exclamar el mestre intentant animar el seu deixeble.

Però el fill del ministre continuava sense dir res. Semblava talment que se li hagués menjat la llengua un gat.

"Quin estiu tan horrorós!", pensava el fill del ministre. I és que ell estava convençut que si el mestre descobria que en realitat no entenia res del que li explicava, se'n riuria.

Però aquell dia, en arribar a l'escola, va veure una cosa que mai no s'hauria imaginat. Al fons de la sala, el mestre plorava. I aquesta vegada el fill del ministre es va atrevir a preguntar:

—Per què plores?

Al mestre li va agradar sentir-li la veu i li va explicar que estava trist perquè tenia una incògnita que li feia molt mal. No sabia si estava fent bé o malament la seva feina, i si ell continuava sense parlar, no podria ensenyar-li res i l'haurien de despatxar.

Despatxar? El fill del ministre es va sentir encara més avergonyit que mai. Per culpa seva, el seu pare faria fora el mestre i ell es tornaria a quedar sol. Què podia fer?

Aquella nit va decidir que si feia tots els exercicis que el mestre li havia posat, potser no el farien fora. Però per més que s'hi esforçava i s'hi esforçava, el fill del ministre no se'n sortia. Confonia les sumes amb les restes, les xifres li

ballaven saltant i fent complicades paràboles. Els símbols d'alfa, omega, pi i mu se li apareixien descomponent-se en fraccions simples que el feien sentir-se tan petit que semblava infinitesimal. Uf, que complicat! Com s'ho faria per entendre tot allò?

L'endemà, el fill del ministre esperava el mestre amb tota la muntanya de deures preparats.

— Què és tot això?— va preguntar el mestre sorprès.

Però al fill del ministre no li va quedar més remei que confessar que ni ell mateix ho entenia. Aleshores, el mestre li va explicar que només hi havia una manera de solucionar-ho.

— Quina?— va demanar el fill del ministre impacient.

— Exactament com ho has fet ara, preguntant. —va dir-li el mestre.

Preguntar és l'única manera de resoldre un problema, i junts van sortir a buscar més preguntes. Per què el cel és blau? Per què les flors creixen amunt i les pastanagues avall? Quantes roselles caben en una capsa de dos pams? O com s'ho fa un cuc per respirar sense nas?

El fill del ministre es moria de ganes de saber totes aquelles respostes. Però el mestre li va dir que un només aprèn quan és ell qui pregunta. I per fer-ho només cal tenir curiositat.

— Va, pregunta!— el va animar.

El fill del ministre es va quedar garratibat. En sabia ell de fer preguntes?

— Què vol dir “mestre”? —va exclamar tot d'una.

— Bona pregunta! “Mestre” ve de la paraula llatina *magister*, que abans venia de *magis*, que vol dir *més*. “Mestre” vol dir “el que més en sap” — va respondre el professor.

— I com és que tu en saps tant? —va tornar a preguntar el fill del ministre més animat.

— Perquè un mestre és com un nen, que mai no perd la curiositat. —va contestar.

Aquell dia el fill del ministre va entendre que són les preguntes les que ens fan savis. I no és més llest el que sap, sinó el que vol saber.

Just aleshores va començar a ploure.

— I ara per què plou?—va preguntar el fill del ministre, que es començava a mullar.

— Potser perquè s'ha acabat l'estiu i comença la tardor? —va respondre el mestre.

— Però jo no vull que s'acabi. Jo vull continuar preguntant —va protestar el fill del ministre.

El mestre va somriure content. Ara sabia que havia fet bé la seva feina.

El fill del ministre no va deixar mai de preguntar.

Però a mi encara em queda una pregunta que potser vosaltres em sabreu respondre:

—Com és que plouen interrogants?